

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļavārdi šai nedēļai

26.jūlijā

Gandrīz visu šajā dzīvē mēs varam saprast dažādos līmeņos – gan tieši, burtiski, gan simboliski, plašākā kontekstā. Skaidrs, ka ne visus kādas lietas vai arī notiekošā līmeņus mēs spējam uztvert. Tāpat, visu, ko mēs uztveram, mēs varam saprast tikai atbilstoši tam, kādi mēs paši esam, kā esam auguši, kādus iespaidus guvuši, no kā mācījušies.

Un nav iespējams cilvēkā ielikt to, ko viņš attiecīgajā brīdī nevar pieņemt. Savādāk tas paliek kas neīsts, mākslīgs, nepatiess.

Patiesībā, mēs arī redzam tikai to, ko esam gatavi saskatīt. To brīnišķīgi ilustrē stāsts par pirmajiem eiropiešiem, kas aizkuģo līdz Amerikas krastiem, noenkuro savus kuģus, bet indiāņi šos kuģus neredz, nespēj ieraudzīt, jo tie viņiem ir kaut kas tik svešs, nebijis.

Man tuva ir arī kāda persiešu leģenda par Jēzu, kurā attēlots notikums, kuru nevaram atrast četros kanoniskajos evaņģēlijos. Tur ir runa par to, kā Jēzus ar saviem mācekļiem karstā vasaras dienā iet pa ceļu un ierauga ceļa malā gulošu beigtu suni. Mācekļi riebumā novēršas, bet Jēzus saka, “cik šim sunim skaisti zobu”. Tātad, jautājums ir par to, ko un kā mēs spējam saskatīt. Kā šajā stāstā, vai spējam saskatīt skaistumu tur, kur parasti to saskatīt var būt vismaz šķietami ‘grūti’? Un manā pieredzēt, skaistums it visur – pasaulē un cilvēkos atklājas tikai tad, ja mūsu skats ir gatavs to redzēt. Visbrīnišķīgākais mākslas darbs var būt pilnīgs sīkums tam, kas to nespēj novērtēt. Tāpat arī cilvēks var būt neīstenojīs savu dzīvi, ja viņš pats vai citi ap viņu nav spējīgi atklāt, novērtēt talantus, patieso būtību.

Mums katram ir savs mazais un savs lielais Es. Tie kopā veido to, kas mēs katrs esam – mūsu veselumu. Mazais es ir tā mūsu esības daļa, kur ir negācijas, kurās ietilpst arī bailes, savukārt lielais Es ir tā esības daļa, kuru nosaka mīlestība, un,

kā mēs zinām, arī Svētie Raksti saka, ka mīlestībā baiļu nav. Katrā cilvēkā ir gan mīlestības spēki, gan arī ir tādas vai savādākas bailes. Bet arī bailes jau tik bieži ir tik saprotamas, loģiskas - kā izdzīvošanas instinkta daļa. No kā mēs bīstamies? Esmu pieredzējis, cik bieži cilvēki bīstas no procesiem, kas notiek viņos pašos, no savām sajūtām, vēlmēm, iespējām, izvēlēm. Protams, mūsu iekšējie procesi un sajūtas ir saistītas ar to, kas notiek ap mums, mūsu vidē un līdzcilvēkos, bet mēs varam izvēlēties, kā uz to visu reaģēt. Ja apkārt notiekošais bieži nav no mums atkarīgs, tad tas, kā mēs uz to reaģējam, ir mūsu pašu izvēle.

Bet Kristus evaņģēlijā arvien atkārto: “Nebīstieties!” Tas ir viens no svarīgākajiem paša Dieva teiktajiem vārdiem mums ir – “Nebīstieties!” Arī ne no šī laika. Un tas nozīmē dzīvot saskaņā ar mūsu katra patieso “Es esmu”.